

[Eilmar Sannsgaard.]

forpligtet sig til dette princip. Spørgsmålet er herefter alene: hvornår skal systemet med direkte valg sættes i kraft, og hvordan skal formen for valgsystemet være? Det er her — og desværre på begge områder — at den danske regering har fejlet.

Både forud for topmødet i Rom i sidste uge og efter mødet stod det klart, at problemstillingen er den, at 7 af de 9 medlemslande er parate til at fastlægge tidspunktet for det første direkte EF-valg til maj-juni 1978, medens England fastholder, at de endnu ikke er parate til at fastlægge tidspunktet. Danmark står på det standpunkt, at man accepterer tidspunktet, men at vi selv vil have lov til at afgøre, om valgdatoen skal være den samme i alle lande, eller om vi for vort vedkommende vil afholde vore Europa-valg sammen med et folketingsvalg, og derudover vil vi også have lov til at bestemme, om det skal være folketingsmedlemmer alene, eller om også andre skal kunne vælges til Europa-Parlamentet. Man kan jo også godt sige om den danske holdning på en anden måde, at Danmark er parat til at acceptere, at de andre lande vælger direkte, når blot det ikke betyder, at der sker nogen som helst ændring for Danmarks vedkommende.

Jeg tror, man for det første må sige, at det er tvivlsomt, om regeringens holdning er i overensstemmelse med vort eget tilsagn om at acceptere princippet om direkte valg. Værre er det imidlertid, at regeringen her forsømte en lejlighed til at få rettet nogle af de forhold i EF, som er til skade for Danmark. Og det er her, de generelle udviklingstendenser, som jeg vil påpege som uheldige i EF, kommer ind i billedet.

Det er imod EFs ånd og bogstav, at de enkelte lande opretholder nationale støtteordninger til egne erhverv. Hele EF-ideen er jo den modsatte, nemlig at der netop skulle gælde frie konkurrence- og afsætningsvilkår. Alligevel ved vi, at en række af medlemslandene støtter deres egne landmænd, deres egne gartnere, egne fiskere, egne skibsværfter osv. Danmark har hidtil protesteret forgæves.

Man må derfor spørge regeringen, hvorfor den ikke benyttede lejligheden til at sige til de lande, der nu vil udvide Fællesskabet: lad os først blive enige om at overholde det, vi har aftalt. Danmark havde chancen

bl. a. fordi England ikke er parat til at sluge de direkte valg endnu, til at sige til de syv i fællesmarkedet: vi vil ikke være med til nogen form for udvidelse, førend vi har fastlagt bindende aftaler om hurtig afvikling af de ulovlige nationale støtteordninger. Regeringen benyttede ikke denne chance, og et flertal i markedsudvalget har desværre vist sig at være lige så svagt som regeringen.

Så vil jeg gerne sige, at det er nok tvivlsomt, om den udtalelse, markedsministeren kom med i sin redegørelse — i det skriftlige manuskript, vi har fået, står det på side 10 nederst — er rigtig, hvor ministeren siger, at gennemførelsen af de direkte valg ikke ændrer fordelingen af kompetencen mellem Parlamentet og Rådet. Ja ingen er jo i tvivl om, at ministeren har ret i, at selve beslutningen om de direkte valg ikke ændrer ved denne kompetence, men det bør vel med, når man skal forsøge på at beskrive situationen, at de syv lande som begrundelse netop har, at dette er det første skridt i retning af at ændre kompetencen mellem de nationale parlamenter og Europa-Parlamentet. Det er ligesom man vil skjule, hvad det egentlig er, der er på vej. Man kan ikke acceptere det, de syv foreslår, og samtidig skjule, at de har sagt, dette er det første skridt på at ændre kompetencen. Selvfølgelig vil det ændre kompetencen. Og selvfølgelig har vi en mulighed for at øve en vis indflydelse på, hvor meget den skal ændres, og på hvilke områder den skal det, men at give udtryk for at der med beslutningen ikke er lagt op til en kompetenceændring, mener jeg er forkert.

Jeg er ikke tilhænger af, at vi skal demonstrere og misbruge vor vetoret i EF — enhver der har kendskab til internationalt samarbejde ved, at et misbrug vil føre til, at man mister den eller også mister samarbejdet — men jeg må på den anden side sige til regeringen og til flertallet, at det i enhver forhandling ikke mindst i internationale forhandlinger gælder om at møde sine modpartner i opretstående stilling. Det gjorde regeringen ikke, da man lod al det, som man ved er i strid med de gældende aftaler, ligge og gik ind på en accept af de direkte valg. Ingen vil jo efter dette tage danske protester mod EF-ulovligheder som andet end naivt og kuriøst særpræg. Jeg er